

'De magische berg'

Mijn dochter stuurde me foto's uit Oberstaufen, een Duits ski-oord aan de voet van de Alpen. Dankzij de onverwachte maar zeer welkome extra vakantieweek na Nieuwjaar, was het haar gelukt een zitje in de trein te bemachtigen en een hotelkamer te boeken. Vooraf had ze grondig de wandelpaden bestudeerd. Want dat ging ze die hele week doen: wandelen, stappen... Toen ze aankwam lag er nog geen sneeuw maar de derde dag werd ze wakker in een witter dan witte wandelwereld. En ik mocht er via haar dagelijkse digitale snapshots en enthousiaste berichten mee van genieten. Dat deed deugd want wij moesten het hier stellen met veel nattigheid, wind, overwegend donkere dagen en maar af en toe een streepje zon. Om van sneeuw maar niet te spreken.

Ik heb mooie herinneringen aan wintervakanties, lang geleden. Maar géén besneeuwde berg, geen (altijd weer kramakkelige) afdaling op ski's of avondwandeling om de zon achter een berg te zien verdwijnen, weegt op tegen mijn avonturen op de Wezenberg. Die bestaat allang niet meer en is ook nooit een echte berg geweest. Hij was eigenlijk maar een grote bult, een bescheiden overblijfsel van de vroegere vestingen rond Antwerpen. Maar voor stadskinderen, zeker in oorlogstijd toen zelfs een tocht naar de Ardennen niet kon, gingen op de besneeuwde Wezenberg, onze stoutste dromen in vervulling. We hadden geen slee, laat staan ski's: ik kende toen niemand die ooit op skivakantie was geweest. Maar geen nood: we gleden hurkend of zittend op onze bibs naar beneden. En dan weer, op handen en voeten, de berg op. Lastig, maar we kregen er nooit genoeg van. Op de bevroren poel aan de voet van onze berg, zag je wel eens een volwassene op schaatsen, kinderen echter nooit. Maar geen nood, wij konden baantje glijden. Eindeloos. Altijd sneller en verder. Vallen en weer opstaan. We vielen zo dikwijls dat onze knieën onder de lange, gebreide kousen, begonnen te gloeien. Pas als het begon te schemeren, kwamen we tot bezinning. We moesten voor het donker thuis zijn: want anders... Lopen dus en hijgend thuiskomen. Uitgehongerd, uitgeput. En met meer modder aan onze kleren en soms meer gaten in onze kousen dan thuis als aanvaardbaar werd beschouwd. We keken sip als we berispt soms zelfs bestraft werden maar kregen dan steevast te horen dat 'een kermis een geseling waard is'. En dat wisten we maar al te goed. Geen geseling zou ons weghouden van de Wezenberg, ook niet in de zomer trouwens: dan speelden we cowboy en indiaan. Geen enkele echte berg kon en kan er tegenop. Ook nu nog niet: die berg blijft pure magie.

Zo is dat dat als je een kind bent. Als je leeft in het hier en nu. Met een vuur dat de ergste kou verdrijft, dat halfbevroren vingers en geschaafde knieën negeert. Pas later, veel later besef je dat het nooit weerkeert. Niet met die woeste blijdschap waarmee je worstelend de berg beklom en er gillend weer afgleed.

Maar er blijft iets van over. Dat wist ik weer toen ik de foto's uit Oberstaufen bekeek en even vergat hoe oud ik wel ben. Even weer kind. Met een veelbelovend schitterend wit uitzicht, niet op de Alpen. Wel op de Wezenberg. T.S.